

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3100/2022
18.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Јелене Ивановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Косово Поље, коју заступа Градско правобранилаштво Приштине, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1622/22 од 26.05.2022. године, у седници већа одржаној 18.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1622/22 од 26.05.2022. године, у ставу првом и другом изреке, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 214/20 од 08.09.2021. године, у ставу првом и другом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 214/20 од 08.09.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће и исплаћене зараде, за период од 01.02.2017. до 31.12.2019. године, исплати укупан износ од 46.975,56 динара, у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.02.2017. до 31.12.2019. године, исплати укупан износ од 27.025,82 динара, у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, за период од 01.02.2017. до 31.12.2019. године, исплати укупан износ од 65.500,00 динара, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 72.566,00 динара,

а уколико тужена не плати трошкове у наведеном року, обавезује се да плати законску затезну камату на износ од 57.500,00 динара почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1622/22 од 26.05.2022. године, ставом првим и другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и у ставу другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му, за период од 01.02.2017. до 31.12.2019. године, исплати на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће и исплаћене зараде укупан износ од 46.975,56 динара и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2018. године укупан износ од 27.025,82 динара, у појединачним месечним износима наведеним у том делу изреке са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, као и одлука о трошковима парничног поступка садржана у четвртном ставу изреке првостепене пресуде, па су у тим деловима списи предмета враћени првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тач. 2) Закона о парничном поступку, из чега произлази да се ревизијом оспорава другостепена пресуда у ставу првом и другом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у утуженом периоду био у радном односу код тужене на неодређено време, у звању вишег референта, распоређен решењем тужене на пословима ..., са коефицијентом за обрачун зараде 10,05. Тако утврђена зарада тужиоца, која је у појединим месецима утуженог периода била мања од износа минималне зараде, увећана је за 50% због радног ангажовања на Косову и Метохији (тзв. косовски додаток) у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. На основу налаза и мишљења вештак економско-финансијске струке, према првој варијанти, утврђена је разлика зараде између минималне зараде и основне зараде која је тужиоцу исплаћивана без увећања по Закључку Владе у износу од 46.975,56 динара, као и висина разлике на име тзв. косовског додатка обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног тужиоцу у износу од 27.025,82 динара. Према другој варијанти, зарада коју је тужилац, у утуженом периоду, примио са „косовским додатком“ већа је од минималне зараде са минулим радом за укупан износ од 375.291,83 динара. Тужилац је прецизирао тужбени захтев према налазу вештака.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и

исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбене захтеве усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. косовским додатком реализована у већем износу од минималне зараде. Стога налази да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. косовског додатка. Према налазу вештака, тужиоцу је у појединим месецима утуженог периода обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. косовским додатком у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

О трошковима поступка поводом ревизије биће одлучено у коначној одлуци на основу одредби чл. 153. и 154. у вези члана 165. став 3. ЗПП, имајући у виду да је првостепена пресуда укинута у делу и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић